

© 2016. כל הזכויות שמורות ליוצר. אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, למכור, להפיץ או לאחסן במאגר מידע אלקטרוני או אחר קטעים מספר זה או את כולו ללא אישור מפורש בכתב מהיוצר.

בְּרֵאשׁ וּבְרֵאשׁוֹנָה, עַל הַסֵּפֶר לְהַדְמוֹת
לְמִישָׁהוּ אֲהוּב. אָדָם (חַי אוֹ מֵת) אוֹ מְקוֹם
אוֹ חֵיָה (לְמַשָּׁל לְהַתְחִיל אֶת הַסֵּפֶר בְּאַפְסָה
וּלְסִיִּים בְּזִנְבָה). עַל כָּל מְלָה לְהִיזוֹת
מִקְדָּשֶׁת (לְעֶצְמָה) וְאִם הַסֵּפֶר קָצָר מְאֹד
אִז כָּל אוֹת. בְּמִרְוַח שְׁבִין הַמְּלִים יֵשׁ
לְהַטְמִין סוּד, וְלֹא לְדַעַת מָהוּ, אֲבָל
לְהַקְפִּיד לְדַיֵּק בּוֹ (כְּלוּמַר לְדַאֵג שְׂיַעֲטֶף
אֶת הַמְּלִים בְּדִיוֹק לְפִי קוֹ מִתְאַרְן). חָשׁוּב
מְאֹד: עַל מִשְׁקַל הַסֵּפֶר לְהִיזוֹת שְׁוֵה
לְמִשְׁקַל הַסֵּפֶר, אֲלֵא אִם מְדַבֵּר בְּסֵפֶר
שִׁירָה, וְאִז עַל הַשִּׁירִים לְשַׁקֵּל, אֶחָד אֶחָד,
נְרָם.

אין להפליג בקשיבות מעטפת הכתיבה,
הטיט הדחוס והשפני הזה ששמו: חיים.
אין לכתב ספר על רוצח אם אינך עושה
בביסה. אין לכתב ספר על אהבה אם לא
חלית מאד ואז הכראת. אין לכתב ספר
ילדים אם לא עקל חשבון הבנק שלך.
ואין אפלו לאחז בעט אם לא פנית אל
הירקן בשמו והוא ענה לך: אהלן.

עבשו אפשו לעצם את העינים ולראות
אדם. האדם הזה הוא אדם האמת. כל מה
שהולך ושבו, שב בזכותו (כמו למשל
הגלים או הנשימה או הלב שיוצא את
הגוף אל הגוף האחר). החמר מגיש את
עצמו אל הצורה בזכותו. הוא הציר עליו
מתהפכים הדברים (למשל הלילה ליום
או הצר לרחב או הנודע אל הבלתי
נודע). האדם הזה לא יופיע בספר, אבל
הספור (כלומר הקול האומר: "היה
היה...") מספר לו (כלומר הוא זה ששומע
את הקול). עבשו אפשו לפקח את
העינים ולראות: ככה יפה העולם.

מִכְבָּשֵׁי הַדְּפוּס הֵם עֲנָקִים מְגִשְׁמִים אֲבָל
לָבָם דֵּק מְאֹד וְלָכֵן יֵשׁ לְהִזָּהֵר בַּמְּלִים
וּלְהִנְיָחֵן אִף וְרַק בַּמְּקוֹם הַמְּיָעָד לְהֵן
(פֶּעַם נִסְדַּק מִכְבָּשׁ שְׂכָנָה רַק מִשׁוּם
שְׂמוֹשׁ מְטַעֵה אֶחָד בַּמֶּלֶה "תּוֹנָה"). אֵת
הַמְּקוֹמוֹת הַנְּכוֹנִים אֲפָשָׁר לְמַצֵּא בְּקִלּוֹת:
יֵשׁ לְהִנְמִיד אֵת הָעֲפָעָף לְחֻצֵי הָעֵינַן
וּבְחֶרְמֵשֵׁי הַמְּבֹט לְחֻצוֹב מִן הַדָּף הָרִיק
אֵת כָּל הַמְּקוֹמוֹת הַלֵּא נְכוֹנִים.

חשוב להבין: בקטב היקום עומדים אורות
אחרים, שצבעם צבע הסוף. מאחוריהם
פרושים שדות חשף עמקים מהכיל.
היכנשהו בתוך השדות, דק ותועה, כמו
מין הרהור שטרם נמצא לו הלב
שיתפעם בו – העולם. ובתוך העולם
הרקיעים, ותחיהם השמים, ותחיהם
האוויר, ובו פרויה האדמה, נסה כמו
שקר, ועליה האדם, עם עיניו החרוצות
בו, עם ידו השלוחה מאתו, העט הלכוד
בה, ומן העט נובעת מלה, "היקום" –
ובקטבו אורות אחרים (וכך הלאה).

צָרִיף לְסַפֵּר אֶת סִפּוּרוֹ שֶׁל הַסִּפּוּר בְּאֵלוֹ
הָיָה יָלֵד. לֹמַר: תִּלְתְּלֵיו. שְׁפָתָיו. עֵינָיו
הַחֹמֹט. הַגּוֹף הַרְזָה וְהַלִּיכָה הַנְּבוֹכָה
מִתְחַלֵּט עוֹלָמוֹ וְעַד סוּפוֹ, יָדָיו פְּשׁוּטוֹת
לְפָנָיו בְּגִשׁוּשׁ אַחֵר מִיֵּשׁוּהוּ אַחֵר.

לְכֹל אֹת שְׁלוֹשָׁה מְעַמְדִים (או שְׁלוֹשׁ
הַבְּהִיּוֹת): מְעַמַּד הַבְּהִיָּה הַחוּצָה, מְעַמַּד
הַבְּהִיָּה לְלֹא הַבְּהִיָּה וּמְעַמַּד הַבְּהִיָּה
פְּנִימָה. רַק אַחֲרֵי שְׁעֲמֻדָה הָאֹת בְּכֹל
הַשְׁלוֹשָׁה שְׁאִפְשָׁר לְהַנִּיחָה עַל הַדָּף. וְאִם
לֹא עֲמֻדָה וְלוֹ בְּאַחַד אֵין בָּהּ תְּשׁוּבָה
וְהַדָּפִים יִתְהַפְּכוּ וַיִּשְׁחִירוּ. וְאִם עֲמֻדָה
מִדֵּי זְמַן בְּאַחַד יֵשׁ בָּהּ תְּשׁוּבָה יִתְרָה
וְתִלְבִּין וְתַעֲלֶם.

אָסור לומר דָּבָר שֶׁל אָמֵת. לא בְּמִישְׁרֵי
וְלֹא בְּעִקְפֵינִי. על הַסְּפֹר לְהִתְנַבֵּא אֶל
הַמַּלְאִים כְּמוֹ שׁוֹעֵל אֶל הַתְּרַנְּגָלוֹת וְלִטְרַף
בְּבִשְׂרֵן עַד שֶׁלֹּא תִּזְתַּר מֵהֵן אֲלֵא פְּלוּמָתָן.
אִם נִכְתָּב שְׂאִישׁ הוֹלֵךְ בְּרַחוּב – לֹא יֵלֵךְ
הָאִישׁ בְּרַחוּב. אִם נִכְתָּב שֶׁנּוֹלְדָה תִּינַקֵּת
שְׂמִנְמִנָה, לֹא תִּנְלַד הַתִּינַקֵּת. וְלֹא יִשְׁתַּמֵּעַ
דָּבָר מִדָּבָר. שְׂמֵשׁ אֵינָה מְלַחֶמָה וְנָשִׁים
אֵינֶנּוּ צֵעֵר. אֲבָל עִם כָּל פְּסָקָה, מִשְׁפָּט,
מִלָּה, אֹת – הַיָּד הַבּוֹתֵבֶת קִיָּמֵת יוֹתֵר.

הָרִי כָּל סֵפֶר הוּא אֹת בְּתַפְלָה הָאֶחָת
הַגְּדוּלָה הַכְּתוּבָה, וְהַמְּלִים (וְלֹא הַסְּפֹר)
זוֹעֲקוֹת הַשְּׂמִימָה. אָדָם בּוֹתֵב "עִיר" וְהָאֵן
הָאֵלֶּהִית נְכַרִית לְבְּדִידוּתוֹ. אָדָם נוֹתֵן שֵׁם
בְּדַמוֹת (לְמִשָּׁל עֵמִיר) וְזִקְנֵי הַמְּלָאכִים
נִתְּפָסִים בְּלֶהֱבָה. לְפַעֲמִים מוֹצְאִים סֵפֶר
יִשָּׁן עַל סִפְסָל. כְּשִׁפּוֹתָחִים בּוֹ, מֵתַחֲלַפֵּת
עוֹנָה.

גם הספר הזה הוא דבר שקר וגם הוא
זעקה. כל מלה שאינה נכתבת מיתמת
את הדף ומנסרת בלב. על כל עין
שקזראת בו, מיליוני עינים אחרות בזכות.
רק דבר אחד מחלט מאד, גם אם סמוי:
עמק בין סיבי הנגר – נופלת אשה.

אֶפְשָׁר לְקַרְא לָהּ אֶסְתֵּר. אֶסְתֵּר שְׂאִינָה
שׂוֹכֵת לְסַפּוֹר אֶכְּל כְּלוּאָה בּוֹ. כָּל מְלֹאכֶת
הַכְּתִיבָה תַּהְיֶה מַעֲשֵׂה פְּרִימַת הַדְּפִים
לְשַׁחֲרָרָה מֵאַחִיזְתָּם אֶל חַיִּיהָ הָאֲמִתִּיִּים.
אֶלֹא שְׂכָל חַיִּיהָ כְּלוּאִים יַחַד אֶתָּה
וְהַפְּרִימָה הַזֹּלְכֶת וּמִתְאַרְכֶּת. אֶרֶוֹן
הַבְּגָדִים. הַיְלֵד הַמֶּן. כָּל רְחוּב צִוְטֵלִין.
אֶהוּבָה הַסּוּדִי שְׂבֵאוּסְטְרֵלִיָּה. עֲדָרִי
הַקִּנְגוּרוֹ וְהוֹלְבִי. הַשְּׂמֶשׁ. הַיָּרֵחַ. הַדָּם.

ואולי תנוח דעתה של אסתר ולא תפל
רוחה ותשא, כמו אורחת, בספר.
נוכחותה תהיה מרפזת ואנכית מאד.
פניה המבישות תשתקפנה לרגע בחלון
הראנה שהגבור יחלף לידו, או שמשאו
בסלסול עטורי השער שבחצרו יזכיר
את מבוכתה. השנים תחלפנה. אסתר
תחלש ותמות. הגבור יצא את ביתו. הילד
המן ועשרת בניו ועמדו חפויי ראש סביב
השער השבור.

יש רגעים שבהם האינסוף מתגלם לפתע
בנימה. פרודת נישוח של בשם יכולה
לשבר את הלב. שערה לבנה בזקנו של
אדם שאינך מכיר. צל של חפץ. הנרון
נלפת ואין דרך להכיל את העצב.
מתחשק לזעק ולפל אל זרועותיו של
מישהו אבל האדם הקרוב ביותר עומד
בקצה העולם. ברגעים שבאלה יש להניח
את העט ולא לשוב ולאהז בו עד שתעלה
מן הדיו (שבתוכו) המלה "צהר", ואז
לפתח את המלה ולהניח לרוח החמה
ליבש את הדמעות.

רָחֵם הַמֶּלֶךְ צַר. כְּמַעַט שְׂאִין מְקוּם לְרוּחַ
לְהִתְהַפֵּךְ לְחֹמֶר וְהַכֶּאֱב כְּבֵד מְנַשֵּׂא. רַק
הַצֵּלִיל מִקְהָה אוֹתוֹ. לְכֵן צָרִיךְ לוֹמַר בְּקוֹל:
הֵר. לְחֵם. בֵּין עַרְבִים. הֵהֵד מְרִטֵט בְּמֶלֶה
וּמְסַבֵּךְ אֶת קִירוֹתֶיהָ וְסוֹפְסוֹף אֶפְשָׁר
לְעַמֵּד עַל הַהֵר וְלִטְעַם אֶת הַלְחָם
וְלִרְאוֹת, בְּדַעִיכֵת הָאֶפֶק אֶל תוֹךְ הָאֲרָגְמָן,
אֵיךְ הַיָּד הַגְּדוֹלָה הוֹפְכֵת אֶת הַדָּף.

לבתיקה רק שני דברות:

1. אני (כלומר הכותב) אנני
אלהים.
2. תגלב.

מי שמוציא את עצמו מתקשה בבתיקה
יכל לקחת ספר אחר ולטבע בכריכתו
את שמו ועכשו הספר יהיה שלו. אלא
שעם הספר בא גם על הספר. העיפות
אחרי אינספור לילות מתמשכים ללא
שנה. היבלות באצבעות. הלב שנקלש
משום סבלן של הדמיות. שלא לדבר על
דברי הבקרת ועל הזרות הנוראה כלפי
דבר שבא לכדי שלמות.

גם את הספר הזה אפשר לגנוב. למשל
את הפסקה הבאה. אולי ימלא כל קורא
את המלים החסרות בראות לבו:

הבדידות _____ על לבי כמו _____ על
_____. אני _____ בין _____ ה _____ של
אשה. _____ הדם? _____. הצער?
_____. זה כמו _____. זה כמו _____. מה
שאינו _____, ומה ש _____ . והנעגוע
מנסר ב _____ כמו _____.

עוד רגע יתם המדריוך הזה ואתו הספר
שהוא המדריוך הזה ואתו הקוראים
בספר, שישוּבו להיות לא הקוראים
בספר, וגם כל המחשבות התפוגגנה, ובין
הספר והעולם תעמד המטה דקה ונוראה
של ממשות. וגם מלבי הספר ישבח
ובחלל השמור ליחסי עם הכריאה ועמדו
הפצים אחרים. וגם זה שעור. עקרו: קנו
מדי פעם פרחים.

מְדַרְיֵךְ זֶה נִכְתָּב תַּחַת אֹר לְגָדוֹל. אֲכַל גַּם
בְּאֵן, בֵּין הַמַּלְיִם, סוּד, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה הוּא,
וְהוּא בְּמִשְׁקַלֵּת עַל הַלֵּב. וְאֹלֵי כָּל הַמַּלְיִם
מִקְדָּשׁוֹת לְעֶצְמָן, וְאֹלֵי רַב הָאוֹתִיּוֹת, אֲכַל
אֶת הַמַּלְהָ הָאֲחֵרוֹנָה אֲנִי מִבְקֵשׁ לְהַקְדִּישׁ
לְאַהֲבַת נַפְשִׁי, אֹר לְבִי, הַדָּר, וְהִיא: אֶתָּה.